

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.R.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice pobytem ..., *zastoupeného Mgr. Martinem Jančou, advokátem, se sídlem Plzeň, Mikulášské nám. 11*, **proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2017, čj. MV-161759-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22.5.2017, čj. MV-161759-4/SO-2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 2.6.2014, čj. OAM-65925-36/DP-2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v době podání žádosti (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*).

II. Důvody žaloby

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí a považuje jej za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Podle názoru žalobce je napadené rozhodnutí přehnaně formalistické, vůči žalobci nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřeno o objektivní odůvodnění. Bližším a nikoli pouze formalistickým posouzením případu žalobce měla a mohla žalovaná dospět ke zcela opačným závěrům. Žalobce na území České republiky řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem. Žalovaná však bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobce.

Žalobce tak shledával pochybení správního orgánu v tom, že je napadené rozhodnutí správního orgánu zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto konkrétním případě podle názoru žalobce naplněno nebylo.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby.

Uvedla, že při rozhodování vycházela z podkladů shromážděných v rámci prvostupňového správního řízení, tj. z náležitostí doložených k žádosti, z informací z veřejně dostupných zdrojů (např. v Obchodním rejstříku) a zejména z výsledku žalobce provedeného dne 29.4.2014 ve smyslu § 169 odst. 2 ZPC. Právě z výpovědi žalobce byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti, na základě kterých mohlo být žalovanou konstatováno neplnění účelu pobytu žalobce v minulosti, v čemž byla shledána existence jiné závažné překážky jeho pobytu na území podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.

Uvedla rovněž, že se řádně vypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Tvrzení žalobce o formalistickém přístupu a nedostatečném odůvodnění proto považovala za neopodstatněné s tím, že v posuzovaném případě byl zjištěn stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) a správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

K tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené ve smyslu § 174a ZPC, konstatovala, že v případě zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC není povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince stanovena zákonem, a stejně tak nelze požadovat, aby přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života byla posuzována při jakémkoliv rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, nýbrž pouze u ustanovení, kde je tato povinnost výslovně stanovena zákonem. Tuto rozhodovací praxi několikrát potvrdil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 4.1.2017, čj. 9 Azs 288/2016-30 (*všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz*), ve kterém mj. judikoval následující: „*Nejvyšší správní soud souhlasí s námitkou stěžovatelky (Komise), že krajský soud nesprávně vyložil normativní dosah § 174a zákona o pobytu cizinců, když uvedl, že dané ustanovení se*

vztahuje na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud konstatuje, že na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového vyjádření § 174a zákona o pobytu cizinců („[při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména “ [...]] lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů. Dané ustanovení však neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit. Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona.“

Obdobně se k věci vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.3.2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, ve kterém mj. uvedl: „Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4.1.2017, čj. 9 Azs 28882016- 30, bod 23, a ze dne 18.11.2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších).“

K námitce porušení § 2 odst. 3 správního řádu, když správní orgány nedbaly práv žalobce nabytých v dobré víře, žalovaná uvedla, že v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu postupovaly správní orgány obou stupňů v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Ostatně ani sám žalobce neuvádí, v čem konkrétně spatřuje porušení zmíněného zákonného ustanovení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tím vyslovila souhlas a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas, proto vycházel soud z fikce jeho souhlasu.

Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

Dle Cizineckého informačního systému bylo žalobci opakovaně uděleno dlouhodobé vízum k pobytu na území České republiky za účelem podnikání s platností od 18.2.2008 do 28.11.2008, dále s platností od 5.12.2008 do 4.12.2010 a s platností od 25.10.2010 do 24.10.2012. Žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podal žalobce dne 22.10.2012. Řízení o této žádosti je předmětem nynějšího posouzení soudem.

Na základě výzvy žalobce doložil smlouvu ze dne 27.11.2012 o poskytnutí ubytování na adrese ..., na dobu od 27.11.2012 do 30.6.2013, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu, o povolení zaměstnání u zaměstnavatele NOTCOM s.r.o. s místem výkonu práce Praha, na dobu od 14.11.2012 do 6.5.2013. V průběhu správního řízení žalobce dále doložil mj. doklad o zajištění ubytování ze dne 24.11.2013 na adrese ... na dobu bez omezení; rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 27.11.2013, o povolení zaměstnání u zaměstnavatele BRUKHALIN s.r.o. na dobu od 18.12.2013 do 26.5.2014.

Žalobce byl dne 29.4.2014 vyslechnut jako účastník řízení ve smyslu § 169 odst. 2 ZPC. Uvedl, že v současné době pracuje pro společnost BRUKHALIN s.r.o., se kterou má uzavřenou pracovní smlouvu jako dělník na stavbě, a dále že také pracuje na živnostenský list, kdy jako živnostník vystavuje faktury a každý rok podává daňové přiznání. Na otázku, jakou činnost vykonával během svého posledního povoleného pobytu od 25.10.2010 do 24.10.2012, uvedl, že byl jednatelem společnosti KARSING, s.r.o. K dotazu, kdy tato společnost vznikla, uvedl, že „u založení této společnosti nebyl, nebyl zakladatel, tak to neví, ale bylo to asi v roce 2010“. Na otázku, čím se tato společnost zabývala a jaký byl předmět její činnosti v době posledního povoleného pobytu žalobce, odpověděl, že „společnost se zabývala stavbami, jinou činností se nezabývala. Ve společnosti působil jako jednatel, kdy domlouval práci pro společnost, domlouval např. se stavbyvedoucím rozmístění lidí. To je všechno, to byla jeho práce.“ K dotazu, jaké kroky musel podniknout, aby se stal jednatelem, sdělil, že „se domlouval s paní L.O., která je společníkem společnosti, na zápis do společnosti. Podepsal smlouvu a stal se jednatelem.“ Na výzvu, aby popsal detailně svůj běžný pracovní den jednatele této společnosti, a to od začátku do konce pracovní doby, sdělil, že „na osmou hodinu chodil na stavbu a pracoval do čtyř nebo pěti. Zjišťoval, jaký materiál potřebuje pro lidi. Dohlížel na to, aby každý vykonával jemu určenou práci, kontroloval dodržování pracovní doby a kontroloval odpracované hodiny. Nikdy žádnou stavbu na starosti neměl. Když přijel do práce, byla tam již nastoupena nějaká parta.“ K dotazu, zda uzavíral smlouvy za tuto společnost, uvedl, že „on smlouvy domlouval a paní O. je podepisovala. Za celou dobu tak žádnou smlouvu nepodepsal.“ Na otázku, zda ví, kolik měla tato společnost jednatelů, odpověděl, že „v době jeho působnosti měla společnost asi 60 nebo 62 jednatelů, které ani všechny neznal.“ Na otázku, zda si rozdělovali zisk této společnosti, uvedl, že „ne“. K dotazu, zda mu někdo dával pokyny či úkoly, co má jako jednatel dělat, příp. zda spolupracoval s ostatními jednatelemi společnosti, uvedl, že „paní O. mu vždy řekla, o co se má postarat, a že s jinými jednatelemi nespolečně pracoval.“ K dotazu, zda dostával za výkon funkce jednatele odměnu, uvedl, že „na vyplacení odměny neměl se společností uzavřenou žádnou smlouvu a že peníze dostával na ruku. Podepsal nějaký pokladní doklad a peníze mu předala paní O.“ Na otázku, jakým způsobem rozhodoval o obchodním vedení společnosti,

odpověděl, že „měl právo, ale smlouvy podepisovala paní O.. Když se mělo o něčem rozhodnout, bylo zapotřebí pěti nebo šesti hlasů. Záleželo na typu rozhodnutí, mohl to být i jeden člověk.“ K dotazu, jaký byl základní kapitál této společnosti a zda byl splacen, sdělil, že „200 000 Kč, ale jestli byl tento kapitál splacen, neví, neboť nebyl u založení společnosti.“ Na otázku, co bylo zakládacím dokumentem společnosti, odpověděl, že „nebyl u založení společnosti“. K dotazu na konání valné hromady uvedl, že „ano, v době, kdy ve společnosti působil, se konala 3 krát až 4 krát.“ Na otázku, jakým způsobem a kdo byl v této společnosti pověřen vedením účetnictví, odpověděl, že „neví, možná paní O.“. K dotazu, jaký byl hospodářský výsledek této společnosti v době, kdy byl jejím jednatelem, a zda společnost vykazovala zisk nebo ztrátu, uvedl, že „neví, nezajímal se o to“. Na otázku, kde měla tato společnost sídlo, a zda měl v sídle společnosti nějakou kancelář či vyhrazené místo, kde vykonával funkci jednatele, uvedl, že „v Brně, ulice Břízová nebo tak nějak podobně. Nedaleko nákupního střediska Vaňkovka. Vždy komunikovali telefonem, takže do sídla ani moc nechodili. Vždy tak dvakrát do měsíce. Osobní kancelář tam neměl, ale byla tam velká zasedací místnost.“ K dotazu, u které banky měla tato společnost vedený účet, žalobce uvedl, že „neví“. Ke svým osobním a rodinným poměrům žalobce uvedl, že „má manželku a 2 děti, které žijí na Ukrajině, a musí se o ně starat.“

Žalobce byl oznámením ze dne 5.5.2014 zástupci žalobce doručeným dne 7.5.2014 vyrozuměn ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se se spisovým materiálem, žalobce ani jeho zmocněný zástupce této možnosti v poskytnuté lhůtě nevyužili.

Právní hodnocení

A.

Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě toliko obecně namítal, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nedostatečně opřené o objektivní odůvodnění, posuzoval soud, zda prvostupňový správní orgán, resp. žalovaná, rozhodly o žádosti žalobce na základě zjištěného skutkového stavu v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a zda svá rozhodnutí řádně odůvodnily.

Podle § 44a odst. 3 ZPC: „Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.“

Podle § 35 odst. 3 ZPC: „Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§37).“

Podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC: „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle § 46 odst. 1 věta první ZPC: „Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“

Podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“

Nejprve soud uvádí, že neplnění účelu předchozího povoleného pobytu cizince na území České republiky představuje závažnou překážku podle § 56 odst. 1 písm. j) důvodu uvedeného jako druhý v pořadí. Je-li v řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zjištěno, že žadatel neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, je to důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 ZPC (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011, čj. 7As 82/2011-81; ze dne 19.1.2012, čj. 9 As 80/2011-69; ze dne 28.5.2014, čj. 4 As 165/2013-50, bod 19; ze dne 8.3.2017, čj. 6 Azs 293/2016-29, bod 16).

Obdobně argumentovala žalovaná v souvislosti s odvolací námitkou, že prvostupňový správní orgán nijak neodůvodňuje, proč v posuzovaném případě byla shledána existence jiné závažné překážky pobytu žalobce na území. Žalovaná v té souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, čj. 9 As 80/2011-69, podle něhož je tzv. jiná závažná překážka pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC typický neurčitý právní pojem. Z uvedeného rozsudku citovala: „Takový pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv.“ Dle žalované prvostupňový správní orgán pod tento neurčitý právní pojem podřadil jednání účastníka řízení spočívající v neplnění účelu pobytu na území. Z uvedeného rozsudku NSS žalovaná dále citovala: „Správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení, a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.“ Dle žalované citované závěry dopadají na předmětné řízení, neboť vzhledem k důvodům uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí je pro účastníka řízení plně seznatelné, jaké skutečnosti vedly k zamítnutí jeho žádosti, a následně i k vydání napadeného rozhodnutí.

Dále soud posuzoval, zda byl správný závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že žalobce nevykonával činnost jednatele společnosti KARSING, s.r.o. a neplnil tak účel svého pobytu na území České republiky, kterým bylo podnikání – účast v právnické osobě.

Prvostupňové rozhodnutí je odůvodněno: „Z výsledku účastníka řízení vyplynulo, že tento funkci jednatele ve společnosti KARSING, s.r.o. ve skutečnosti nevykonával, neboť naplní jeho práce bylo domloupvat práci pro společnost, domloupvat se stavbyvedoucím rozmístění lidí a dále pak kontrolování zaměstnanců, zda vykonávají jim určenou práci, a kontrolování odpracovaných hodin. Tedy popsaná činnost účastníka řízení pro předmětnou společnost neodpovídá samostatnému jednání za společnost a jejímu obchodnímu vedení, jak je činnost jednatele společnosti vymezena ustanoveními § 195 odst. 1 a § 196 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, resp. dříve obdobně upraveno v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném ke dni 31. 12. 2013.“ Prvostupňový správní orgán konstatoval, že zjištěný skutkový stav odpovídá důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, neboť žalobce neplnil účel uděleného dlouhodobého pobytu tím, že funkci jednatele společnosti KARSING, s.r.o. fakticky nevykonával, v čemž lze spatřovat jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území. Uvedl, že tento závěr dovodil z výsledku žalobce ze dne 29.4.2014, z něhož vyplynulo, že žalobce funkci jednatele společnosti fakticky nevykonával, když jeho činnost pro společnost se omezovala pouze na „domlouvání práce pro společnost a kontrolování jejích zaměstnanců“.

Žalovaná se ztotožnila se závěry prvostupňového správního orgánu. K odvolací námitce, že prvostupňový správní orgán má o žádosti účastníka řízení rozhodovat podle skutkového stavu existujícího v době podání žádosti, uvedla, že zákon o pobytu cizinců stanoví jak pozitivní, tak negativní podmínky pro vydání pobytového oprávnění. Pozitivní podmínky jsou např. náležitosti žádosti, negativní podmínka je v případě žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu uvedena v § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Dle žalované musí prvostupňový správní orgán při posouzení žádosti postupovat tak, že je povinen zjistit, zda jsou splněny pozitivní podmínky pro udělení pobytového oprávnění, tj. zda byly doloženy zákonné náležitosti žádosti a zda tyto odpovídají požadavkům zákona. Současně musí zkoumat, zda nenastala skutečnost, která tvoří negativní podmínku pro vydání požadovaného pobytového oprávnění, tj. překážku jeho vydání. Vzhledem k tomu, že se neplnění účelu pobytu v minulosti považuje za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, byl dle žalované prvostupňový správní orgán oprávněn zkoumat rovněž to, „zda skutečně účastník řízení účel dlouhodobého pobytu plnil také v minulosti. Cizinec má povinnost po celou dobu pobytu dodržovat zákonné povinnosti a plnit deklarovaný účel pobytu.“ Následně se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou, že prvostupňový správní orgán porušil lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k obecným žalobním námitkám má soud za to, že postačí odkázat na argumentaci žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proti němuž žalobce v žalobě konkrétně nebrojil.

Soud k tomu uvádí, že k prokázání účelu pobytu nestačí jen to, že je cizinec formálně zapsán v obchodním rejstříku (o čemž v daném případě není mezi účastníky sporu) aniž by fakticky na území České republiky podnikatelskou činnost vykonával. Správní orgány musí při posuzování žádosti o prodloužení pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel pobytu náležitě využívá (viz rozsudky ze dne 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81; ze dne 31.10.2014, čj. 8 Azs 105/2014-46, bod 23; ze dne 30.3.2017, čj. 1 Azs 66/2017-29, body 18 a 19; ze dne 10.5.2017, čj. 7 Azs 86/2017-33, body 14 a 15). Soud se ztotožňuje se závěrem učiněným prvostupňovým správním orgánem a následně žalovanou, že žalobce fakticky

funkci jednatele ve společnosti KARSING, s.r.o. nevykonával. Dle názoru soudu činnost popsaná žalobcem v průběhu správního řízení není výkonem jednatelské činnosti. Jednatel je oprávněn zastupovat společnost a jednat jejím jménem navenek a rovněž je oprávněn k obchodnímu vedení dovnitř společnosti, tedy k organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.8.2004, sp.zn. 29 Odo 479/2003, č. 80/2005 Sb. rozh. civ. nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.3.2005, čj. 4 Afs 24/2003-81). V daném případě již samotný počet jednatelů společnosti KARSING, s.r.o. (62), kteří byli oprávněni za společnost jednat samostatně, vyvolal na straně prvostupňového správního orgánu důvodně pochybnost, zda taková společnost může vůbec reálně fungovat, pokud všichni její jednatele tuto funkci v rámci společnosti skutečně vykonávají. Pochybnosti o tom, zda se žalobce stejně jako všichni další jednatele aktivně podílí na efektivním řízení společnosti, žalobce nerozptýlil ani v rámci své výpovědi dne 29.4.2014. Žalobce uvedl, že je za společnost oprávněna jednat jiná osoba a popsal jakou činnost (kontrolu pracovníků na stavbách podle pokynů paní O.) pro společnost skutečně vykonával. Popis jeho činnosti pro společnost neodpovídá činnosti jednatele. Žalobce netvrdil, že by za činnost pro společnost pobíral jako statutární orgán odměnu či měl právo na příjmy ze zisku společnosti. Uvedl, že „na vyplácení odměny neměl se společností uzavřenou žádnou smlouvu a že peníze dostával na ruku. Podepsal nějaký pokladní doklad a peníze mu předala paní O.“ Soud proto uzavírá, že žalobcem uvedené skutečnosti nesvědčily o faktickém výkonu funkce jednatele společnosti KARSING, s.r.o. žalobcem.

Na základě uvedeného soud činí závěr, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, jak jsou výše uvedena. V odůvodnění svých rozhodnutí uvedly ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu důvody, které je vedly k zamítnutí žádosti žalobce, uvedly, z jakých podkladů vycházely (zejména z výsledku samotného žalobce) a uvedly úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení. Žalobce, ač vyzván k seznámení se s podklady pro prvostupňové rozhodnutí, se s těmito neseznámil a tudíž se nad rámec toho, co uvedl při svém výslechu, nevyjádřil.

Prvostupňový správní orgán podřadil zcela správně skutková zjištění pod ustanovení § 46 odst. 1 věta první ZPC a § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Žalovaná nepochybila, když se po té, kdy v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, se závěrem prvostupňového správního orgánu ztotožnila. Napadené rozhodnutí proto nelze označit za „*přehnaně formalistické, vůči žalobci nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřené o objektivní odůvodnění*“. Žalobce v žalobě neuvádí žádná konkrétní tvrzení, podle nichž měl být jeho případ žalovanou „*posouzen blíže a nikoli pouze formalisticky*“, proto není zřejmé, jak by žalovaná, která rozhodovala podle § 46 odst. 1 věty první ZPC a § 56 odst. 1 písm. j) ZPC měla a mohla dospět ke zcela opačným závěrům, jak namítá žalobce. Není ani zřejmé, jaké opačné závěry má žalobce na mysli. Není správné tvrzení, že žalobce na území České republiky řádně plní veškeré své povinnosti, neboť prvotní povinností žalobce bylo, pokud mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, tento účel po celou dobu povoleného pobytu plnit, což se nestalo a ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce neplnil účel uděleného dlouhodobého pobytu, když funkci jednatele společnosti KARSING, s.r.o. fakticky nevykonával. Není proto správná argumentace žalobce, že žalovaná bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré

okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobce.

B.

Žalobce stejně jako v rámci předchozího tvrzení obecně namítal pochybení správních orgánů v tom, že je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Rovněž tato námitka není důvodná.

V prvostupňovém správním řízení, v odvolání ani nyní v žalobě neuvádí žalobce nic konkrétního k tomu, že by nepovolení dlouhodobého pobytu na území České republiky mělo nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého nebo rodinného života na území České republiky. Správní orgány obou stupňů proto neměly ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) ZPC při posuzování přiměřenosti přihlížet k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Neměly důvod posuzovat přiměřenost rozhodnutí postupem podle § 174a ZPC, podle jehož znění v době vydání napadeného rozhodnutí: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*

V žalobě obecně formulovaná námitka nepřiměřenosti rozhodnutí spíše souvisí s argumentací žalobce v rámci předchozí námítky, že *„na území České republiky řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem“*, což v souvislosti se skutečností uvedenou žalobcem v žádosti a ve výpovědi, že *„má manželku a 2 děti, které žijí na Ukrajině, a musí se o ně starat,“* a se zjištěním z Cizineckého informačního systému, že žalobce pobývá na území České republiky od 18.2.2008, naposledy od 25.10.2010 do 24.10.2012, naznačuje, že žalobce spatřuje nepřiměřenost napadeného rozhodnutí v nemožnosti dále finančně zajistit svoji rodinu na Ukrajině. Takovýto zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce však správní orgány obou stupňů posuzovat nemohly, neboť při posuzování přiměřenosti rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců je možné zohlednit toliko důvody vztahující se k pobytu žadatelů na území České republiky, resp. k důvodům nepřiměřenosti vzniklých tím, že nebude vyhověno žádosti žadatele o pobyt na území České republiky. V daném případě však na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu nelze shledat nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Uvedený závěr soudu je podpořen i tím, že žalobce v závěru žaloby uvádí: *„Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto konkrétním případě podle názoru žalobce naplněno nebylo.“* Jak již bylo uvedeno v rámci vypořádání předchozí žalobní námítky, žalobce se nemůže dovolávat dobré víry v případě, že mu byl povolen pobyt na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě a žalobce tento účel pobytu po celou dobu pobytu, povoleného právě za tímto účelem, neplnil.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 26. dubna 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.